

РЕШЕНИЕ

№ 1262

гр. София, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20211000501876 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 05.02.2021г по гр.д. № 223/2019г Окръжен съд- Благоевград, ГО, 2 състав е уважил предявения осъдителен иск от С. А. М. против Гаранционен фонд, като е осъдил ответника да заплати на ищеца сумата от 100 000лв, обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на К. М., брат на ищеца , причинена при инцидент-падане от ремарке на трактор, на осн. чл.288,ал.1,т.2 от КЗ/отм/. Съдът е приел, че не се установява съпричиняване на увреждането от страна на пострадалия. С решението си съдът е възложил разноските по делото.

С определение от 25.03.2021г по същото дело съдът е изменил решението си в частта за разноските , на осн. чл. 248 от ГПК.

Решението е обжалвано с обща въззивна жалба от ответника Гаранционен фонд, в осъдителната част. Въззивникът поддържа, че неправилно БЛОС е приел, че са налице основанията за присъждане на обезщетение на брата на починалото лице, че неправилно съдът е определил размера на обезщетението и неправилно е приел, че липсва съпричиняване. Оплакванията на въззивника касаят неправилно приложение на материалния закон- чл. 51,ал.2 и чл.52 от ЗЗД и необоснованост на изводите на съда.

Моли решението на БлОС да бъде отменено в обжалваната част и предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

Решението на БлОС се обжалва с въззивна жалба и от третото лице помагач на ответника Е.Т. с оплакване за незаконосъобразност. Въззивникът поддържа, че неправилно съдът е приел, че ищецът е легитимиран да получи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на брат си, че определеното от съда обезщетение за неимуществени вреди е завишено, а не е справедливо, че не е съобразен размера на обезщетенията, определен по закон, че неправилно съдът е приел, че не се установява съпричиняване на увреждането от страна на пострадалия. Моли решението на БлОС да бъде отменено в обжалваната част и предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло, евентуално , ако се установи, че искът е основателен, размерът на присъденото обезщетение да бъде намален и да бъде приложена разпоредбата на пар.96 от ДР на ЗИД на КЗ.

Въззиваемият в производството – ищец пред първата инстанция С.М. депозира писмен отговор на въззивните жалби, като оспорва същите като неоснователни.

В о.с.з. въззивникът Гаранционен фонд и възивникът Е. Т. не се представляват.

Въззиваемият С.М. се представлява от адв. С. и адв. Д., който оспорват въззивните жалби. Адвокат С. поддържа, че по делото се установява, че ищецът е изпитвал и изпитва силни болки и страдания, породени от неочакваната смърт на неговия брат. Моли решението на БлОС да бъде потвърдено. Адвокат Д. моли съда да съобрази, че по отношение на размера на исковете на близки не се прилага пар. 96 от ДР на ЗИД на КЗ. Моли да се съобрази, че в ТР № 1/2018г по т.д. № 1/2016г на ОСНГТК на ВКС се въвежда изискване на изключителност в отношенията и вредите между търсещите обезщетение роднини и починалия при деликт, каквото законът не изисква. Моли решението на БлОС да бъде потвърдено.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби , приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК- т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и

допустимо. Решението е неправилно по съображения изложени във въззивната жалба на застрахователя и неговия помагач и следва да бъде отменено по следните съображения:

Хипотезите, в които Гаранционният фонд изплаща обезщетения във връзка с вреди или смърт, настъпили при ПТП, са изчерпателно уредени в чл.288,ал.1 и ал.2 от КЗ/отм/. По настоящото дело искът е предявен на осн. чл.288,ал.1, т.2, б"а" от КЗ/отм/ - твърди се настъпило ПТП на територията на страната, като същото е причинено от МПС, което обичайно се намира на територията на Република България и виновният водач няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Последното касае хипотези, в която за конкретното МПС следва да се сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност", но това не е сторено.

Освен посочените предпоставки, за да възникне задължение за Фонда да заплати обезщетение за вреди причинени от ПТП следва да се установят предпоставките на закона за ангажиране деликтната отговорност на виновния за ПТП водач – да се установи, че същият виновно и противоправно е причинил вреда на ищеца, причинната връзка между деянието и вредата, както и размера на обезщетението, което би компенсирало претърпяните вреди.

По делото не е спорно, а и се установява от доказателствата- присъда по НОХД № 393/2015г по описа на Окръжен съд- Благоевград, че на 03.05.2015г Н. Т., непълнолетен, е управлявал трактор с прикачено към него ремарке, собственост на Е.Т. и като е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.150 от ЗДвП, чл.134, ал.1 от ЗДвП и чл. 123, ал.1, т.2, б"б" от ЗДвП, като неспособен водач е возил в ремаркетото К. М. и по непредпазливост е причинил смъртта му, вследствие на падане на последния от ремаркетото по време на движение.

Влязлата в сила присъда, на осн. чл.300 от ГПКе задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Ето защо настоящият съдебен състав е обвързан да приеме, че водачът Н. Т. виновно и противоправно е причинил, по непредпазливост, смъртта на К. М. като в нарушение на правилата на ЗДвП го е превозвал в товарно ремарке на трактор, който трактор обичайно се намира на територията на страната и който Т. е управлявал без правоспособност, като по делото не се спори, че за трактора не е била сключена застраховка „гражданска отговорност“ на водача на същия.

С оглед изложеното съдебният състав приема, че по делото са установени предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника Гаранционен фонд за обезщетяване на вредите, причинени от смъртта на К. М., настъпила вследствие ПТП на 03.05.2015г, което ПТП е причинено от водач на МПС- трактор, без застраховка на отговорността на водача за вреди.

Спорни по делото, пред настоящата инстанция, са въпросите за това дали се дължи и в какъв размер обезщетение за вреди от смъртта на брат му К. на ищеца и дали е налице съпричиняване на увреждането от страна на починалия.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетението за причинени неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Обективно по делото е установено, че към момента на ПТП К. М. е бил на 15 години, а брат му С.- на 21 години.

В о.с.з. на 30.06.2020г е изслушана свид. Л. Г., леля на ищеца и на починалия К. . Свидетелката установява, че познава момчетата от тяхното раждане. Установява, че тя живее в ***, а К. е живял в с. ***. Според свидетелката двете момчета са били много близки и всичко са споделяли. Живели са заедно в ***, освен по времето когато С. е учел . Според свидетелката след смъртта на К. С. се затворил в себе си и още не е преодолял мъката си, а когато стане въпрос за брат му- плаче. Свидетелката установява, че С. е бил студент в *** и е прекъснал учението си , когато брат му починал. Свидетелката установява още, че двете момчета са имали разлика в годините и не са се засичали в училище. Установява, че средно образование С. завършил в Благоевград и ходил едно лято да работи в чужбина.

Съдът счита, че следва да кредитира свидетелските показания, тъй като свидетелката споделя факти, които е възприела като очевиден. Нейните показания, , макар и повърхностни , са логични и обективни. Показанията не се опровергават от други доказателства по делото и липсва основание да се приеме, че са дадени при предубеждения или пристрастност.

В о.с.з. на 18.11.2021г е изслушана СПЕ, изготвена от в.л. И.М.- психолог, от която се установява, че ищецът е младеж, затворен в себе си, индивидуалист, упорит, подозрителен. Според вещото лице водещи емоции при него са неудоволствие , подтиснатост, напрежение, обезкураженост, тревога и безпокойство и липса на радост. Като стабилизиращи черти на характера на ищеца вещото лице сочи упоритост, борбеност, сензитивност. Според експерта при ищеца има изявена интровертност. Според вещото лице след смъртта на К. ищеца е прекъснал обучението си и работа и се е върнал при родителите си, което е признак на силен стрес. Вещото лице сочи, че ищецът се насълзява когато говори за брат си. Според вещото лице първоначалният шок на ищеца е бил много силен с оглед неочакваността на настъпилата смърт. Освен това К. е бил жизнен и усмихнат, което допълнително пречи на С. да възприеме факта на настъпилата му смърт. Според вещото лице в семейството на ищеца се установяват силни, интензивни връзки, което засилва допълнително скръбта от смъртта на малкия брат. Според вещото лице С. е имал добра социална реализация и след смъртта на К. той се връща назад. Това е период на отделяне от семейството, но ищецът се затваря у дома си, при родителите си, което го отклонява от посоката му на отделяне, от работа и

от университет. Вещото лице констатира, че при ищеца има проявено разстройство в адаптацията изразено в тревожно –депресивна реакция. Ищецът е преминал през първите етапи от преживяването на смъртта, но травмата е останала непреодоляна. Адаптирането към ежедневието при ищеца още не е настъпило.

С ТР № 1/2016г на ОСНГТК на ВКС се разшири кръгът на лицата , имащи право на обезщетение при смърт на лице, настъпила при деликт, като ТР приема, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата , посочени в ППВС № 4/61 и №5/69 и по изключение, всяко друго лице, създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, което търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

Съобразно мотивите на цитираното ТР и съдебната практика, развита при прилагането на това тълкуване на закона се приема, че правото на обезщетение в изключителните хипотези се дължи само когато претендиращият докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди, които е справедливо да бъдат обезщетени. При наличие на родствена връзка, макар и не сред посочените лица съгласно ППВС № 4/61 , по изключение, при наличие на доказателства може да се присъди обезщетение за неимуществените вреди за болки и страдания надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка. Прието е, че следва да се установи трайна и дълбока емоционална връзка, пораждаща предпоставки за проявление на значителни морални болки и страдания, когато претендиращият докаже, че е изградил с починалия особено близка и трайна житейска връзка и търпи значителни морални болки и страдания от неговата загуба с продължителен проявление във времето. В този случай кръгът на лицата, които могат да получат обезщетение, се определя по справедливост, с оглед действителните отношения между починалия и лицето, което е в особено близки и трайни житейски отношения с починалия, чиято смърт е причинена от непозволено увреждане.

Неоснователно е оплакването на процесуален представител на ищеца за това, че с ТР №1/2018г по т.д. № 1/2018г се въвежда критерии за присъждане на обезщетение, какъвто няма в закона и уреждащите тази материя европейски регламенти , а именно-изключителност. Законодателят урежда обезщетяването на неимуществените вреди на претендиращи, които вреди те са претърпели от смърт при деликт, по справедливост. В този смисъл е и тълкуването на закона в посочените по горе постановления и тълкувателни решения на ВС и ВКС-ППВС№6/61, ППВС № 5/69, ППВС № 2/1984г и ТР № 1/2018г по т.д. №1/2016г. Тълкуването на закона винаги е било, че право на обезщетение имат най-близките, които по презумпция, обичайно са имали силни връзки и изпитват изключително силни болки и страдания от смъртта на

своя близък, продължителни и интензивни , както и други близки лица , изградили с починалия отношения, идентични с тези , които той е имал с най-близките си. Това тълкуване е доразвито с последното ТР като е посочено, че право на обезщетение освен най- близките, има и всяко друго лице, което е развило с починалия подобни силни връзки и отношения и което при настъпилата смърт изпитва също такива продължителни и интензивни болки и страдания, като най-близките роднини. Разликата е в това, че тези изключително близки отношения преди смъртта и силни болки и страдания, изпитвани през продължителен пероид от време за най-близките се приемат за обичайни и следва да се установи по водените дела за обезщетяване само техния обем за всеки конкретен случай, за да се определи справедливо обезщетение , а при другите лица- тези силни връзки и интензивни болки и страдания следва да се доказат от претендиращите обезщетение.

С оглед така гореизложените доказани по делото факти и тълкуването на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД настоящият съдебен състав приема, че по делото се установяват предпоставките, които дават основание на ищеца да получи обезщетение за претърпените неимуществени вреди от смъртта на неговия брат, настъпила при ПТП.

По делото, на първо място, се установява, че двамата братя , макар и с шест години разлика във възрастта, са били близки, имали са общ семеен дом и силна привързаност един към друг. Това се установява от съвкупната преценка на свидетелските показания и изслушаната СПЕ. Свидетелката Г. установява, че братята са се подкрепяли, споделяли са всичко и смъртта на по-малкия се е отразила на настоящия ищец. Изслушаната СПЕ сочи, че между братята е имало силна връзка, че интензивността на скръбта зависи от интензивността на привързаността , а при ищеца се проявява силно и продължително чувство на мъка, непреодоляно и понастоящем , пет години след инцидента, което е свидетелство за силната братска връзка между двете момчета приживе. Вещото лице изяснява и силната мъка и интензивността и продължителността на страданието на ищеца от загубата на неговия брат. Това страдание е обърнало нормалното социално развитие на младия мъж назад, смъртта на К. е причинила на ищеца шок, стрес, тревожно –депресивна реакция. Мъката по починалия брат все още се изживява, ищецът не може да говори за брат си без да се просълзи. Преодоляването и преживяването на загубата за ищеца все още е в бъдеще.

От изложеното следва, че в отношенията между ищеца и неговия брат са се установили емоции и връзки на особена близост, привързаност и обич . Установява се още, че смъртта на брат му К. е причинила на ищеца болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщи такива при смърт на брат. Установява се, че ищецът е приел изключително тежко смъртта на брат си и още не е преодолял последиците от преживяния шок от неочакваната му загуба. Тази загуба го е

мотивирала да се върне към живот с родителите си, да се откаже от самостоятелен живот, да изживее регрес в социалното си развитие. Смъртта на братя е довела до изживяването на тревожно-депресивна реакция и необходимост от години за приемане на настъпилата загуба и нейното преодоляване. Това е свидетелство не само за съществуващата силна връзка между братята, но и за трудността на ищеца да преживее случилото се и да приеме неговата необратимост. Животът на ищеца е белязан от този инцидент и травмата е непреработена и досега. Свидетелските показания и заключението на СПЕ еднозначно установяват, че ищеца още страда за своя брат и не може да превъзмогне неговата неочаквана загуба. Установеното мотивира извод за претърпени от ищеца необичайно силни, интензивни и продължителни неимуществени вреди, които мотивират съдебния състав да приема за справедливо да постанови обезщетяването им.

Като съобрази описаните болки и страдания, изпитани от ищеца- близките и силни връзки между него и брат му, като съобрази шока от внезапната му и неочаквана смърт, изпитания стрес, депресивно състояние с изпитаните чувства на безнадеждност, необратимост, тъга, все още непреодоляната травма от загубата съдът приема, че по справедливост паричното обезщетение на ищеца за претърпени неимуществени вреди възлиза на сума от 50 000лв, която следва да се възложи върху ответника. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се съобразят конкретните, индивидуални и субективни изживявания на ищеца, както и момента на настъпване на вредата и спрямо тях да се определи дължимото се обезщетение. При определяне на дължимите се по справедливост вреди съдът съобразява и стандарта на живот в страната, доколкото обезщетението не следва да служи за неоснователно обогатяване.

Неоснователно е позоваването на ответника за приложението на пар.96, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на КЗ /ДВ, бр.101/2018 г/, съгласно който до влизането в сила на наредба за утвърждаване на методиката по чл. 493а, ал. 2 КЗ обезщетението за претърпените неимуществени вреди на лицата по чл. 493а, ал. 4 КЗ, каквото лице е настоящият ищец, се определя в размер до 5000 лева.

Настоящият съдебен състав намира, че тази норма е неприложима в случая. Разглеждания в настоящото производство иск е по чл.288,ал.1 от КЗ/отм/, доколкото процесното ПТП, при което е загинал братът на ищеца, е станало на 03.05.2015 г. Съгласно § 22 от ПЗР на КЗ за застрахователни договори, сключени преди влизане в сила на новия КЗ /в сила от 01.01.2016 г. /, се прилага част IV от КЗ/отм/. По аналогия следва да се приеме, че същото се отнася и при търсене на обезщетение от Гаранционен фонд- прилагат се разпоредбите на КЗ/отм/. Материалноправните норми на действащия сега КЗ, на които се позовават ответника и неговия помагач са приложими само за ПТП, в резултат на които се претендира обезщетение за неимуществени вреди, настъпили след влизането му сила, а именно след 01.01.2016 г.

В този смисъл е и съдебната практика по сходни казуси - решение № 57/2019 г по т. д. № 1218/2018 г на ВКС, ИТО, както и определение № 291/2020 г по т. д. № 2108/2019 г на ВКС, ИТО, определение № 234/2020 г по т. д. № 1726/2019 г на ВКС, ИТО.

По отношение на съпричиняването на увреждането от страна на ищеца

Ответникът навежда своевременно възражение за съпричиняване на деликта, поради това, че починалият е предприел пътуване в товарно ремарке въпреки забраната на чл.134 от ЗДвП, без да осигури собствената си безопасност, като заеме подходящо място на тялото и се захване за парапетите на ремаркетото и поради това, че е предприел пътуване с водач на МПС без правоспособност.

БлОС в своето решение е приел, че по делото не се установява съпричиняване на увреждането от страна на пострадалия.

Във въззивната си жалба застрахователят поддържа, че неправилно първоинстанционният съд не е приел, че е налице съпричиняване поради посочените по-горе обстоятелства.

Съгласно разясненията, дадени от ВКС с ТР № 1/2014г по т.д. № 1/2014г на ОСТК, за да се приеме съпричиняване следва да се установи наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

По делото в о.с.з. на 13.10.2020г е изслушан свидетелят Д., очевидец на процесното ПТП, който установява, че починалият е пътувал прав в товарното ремарке, прикачено към трактора, управляван от Н. Т.. Установява, че тракторът се е лашнал и К. е паднал. Тракторът, според свидетеля, завил наляво, надясно и К. паднал, тъй като бил прав. Свидетелят установява, че и той и К. са знаели, че Н. няма право да управлява трактора и е непълнолетен.

С оглед изложеното съдебният състав приема, че по делото се установява по безспорен начин, че към момента на настъпване на ПТП починалият К. е имал противоправно поведение. Същият е пътувал в нарушение на разпоредбата на чл.137, т.1 пр.4 от ЗДвП - като пътник в движещо се превозно средство на опасно място, където рискът за изпадане от превозното средство е завишен, като самият той не е проавил нужната загриженост към своя живот и се е возил прав и не добре захванат. Това противоправно поведение на пострадалия се намира в пряка причинна връзка с падането и прегазването му, което се установява и от изслушания свид. Д.. Пострадалото момче е завишило риска за своето увреждане и като е предприело пътуване в МПС, управлявано от неправооспособен водач- обстоятелство, което е било известно на починалия. Настъпилото ПТП е във връзка с липсата на правоспособност на водача, доколкото се установява, че тракторът е криволичел по пътя, водачът го е

управлявал неравномерно и явно- без опит и това е довело до падането на К. М. и неговата смърт, установено от показанията на свид. Д.. Ето защо съдебният състав приема, че пострадалият е завишил рисковете за своя живот и здраве , не е положил обичайни грижи за опазването си , като е пътувало на опасно място , забранено за пътници , в товарно ремарке, прав и нестабилно хванат, като ремаркетото е прикачено към трактор, управляван от неспособен водач, което е причинило изпадане на момчето от ремаркетото и прегазването му. Поведението на пострадалия е в причинна връзка с настъпилите деликтни последици , като съдът намира, че съпричиняването е в размер на 40%.

С оглед изложеното определеното по размер обезщетение за неимуществени вреди следва да се намали със приетото съпричиняване или върху ответника следва да се възложи плащането на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000лв.

Изводите на двете съдебни инстанции частично не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която искът на С.М. е уважен за сумата над 30 000лв и в тази част предявеният иск следва да бъде отхвърлен. В останалата си обжалвана част решението на БлОС следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед различния резултат от спора решението на БлОС подлежи на изменение в частта за разноските.

Възприетият размер на разноските по делото от БлОС не е предмет на оспорване чрез производство по чл.248 от ГПК. Ето защо настоящата съдебна инстанция има правомощие единствено да промени размер на разноските съобразно променения размер на обезщетението, предмет на спора.

С оглед изхода от спора на пълномощника на ищеца се дължи възнаграждение за защита пред първата инстанция в размер на 1270.80лв. Над посочената сума решението на БлОС следва да бъде отменено.

На ответника се дължат разноски , направени през БлОС в размер на 28лв, от общо претендирани 40 .000лв – депозит за призоваване на свидетел.

Ответникът дължи държавна такса по сметка на БлОС в размер на 1200лв, над която сума решението на БлОС следва да бъде отменено.

Пред настоящата инстанция пълномощникът на ищеца претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА. На представителя на ищеца, с оглед изхода от спора, се дължи възнаграждение в размер на 1270.80лв, която следва да се възложи върху ответника.

Ответникът е претендирал разноски за държавна такса в размер на 2 000лв. С оглед изхода от спора на въззивника се дължат разноски в размер на 1400лв заплатени

за държавна такса.

Гаранционен фонд дължи на основание чл.78,ал.6 от ГПК съдебно деловодни разноси по сметка на САС в размер на 60лв, от общо направени 200лв за възнаграждение за вещо лице.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 900227 от 05.02. 2021г по гр.д. № 223/2019г по описа на Окръжен съд Благоевград, ГО, 12-ти състав, изменено в частта за разносните с определение от 25.03.2021г в частта, с която е осъден Гаранционен фонд да заплати на С. А. М. сумата над 30 000лв до 100 000лв - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на К. М., настъпила вследствие ПТП , реализирано на 03.05.2015г , както и в частта, с която е осъден Гаранционен фонд да заплати адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА за сумата над 1270.80, както и да заплати държавна такса по сметка на БлОС за сумата над 1200лв и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от С. А. М. с ЕГН ***** против Гаранционен фонд с ЕИК 121446665 за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на К. М., настъпила вследствие ПТП, реализирано на 03.05.2015г, на осн. чл.432 от КЗ, за сумата от 70 000лв, представляваща разликата между дължимите се 30 000лв и присъдените 100 000лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение решение № 900227 от 05.02. 2021г по гр.д. № 223/2019г по описа на Окръжен съд Благоевград, ГО, 12-ти състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд с ЕИК 121446665 да заплати на адвокат Н. Н. Д. от САК сумата от 1270.80лв с ДДС- възнаграждение за защита пред въззивната инстанция, на осн. чл.38 от ЗА.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд с ЕИК 121446665 да заплати по сметка на Софийски апелативен съд сумата от 60лв- съдебно-деловодни разноси, на осн. чл.81 вр. чл.78,ал.6 от ГПК.

ОСЪЖДА С. А. М. с ЕГН ***** да заплати на Гаранционен фонд с ЕИК 121446665 сумата от 1400лв- съдебноделоводни разноси по делото, на осн. 81 вр. чл.78,ал.3 от ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице, помагач на страната на Гаранционен фонд- Е.Т..

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните , при условията на чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____